

1

‘Ik probeer u al een paar weken te bereiken, maar ik kreeg u niet te pakken...’

De kleuterjuf keek Hannah Maes met een nerveus glimlachje aan. Ze beet op haar onderlip en maakte een verontschuldigende beweging met de handen. Hannah keek naar de perfect gemani-cuurde nagels en stopte in een reflex haar handen tussen de knie-en om haar afgekloven stompjes te verbergen. Hoe kan een vrouw die de hele dag met kleine kinderen bezig is, zo'n perfecte nagels hebben, dacht ze.

‘Sorry’, mompelde ze. ‘Ik had het druk.’

Hannah had de boodschappen die de kleuterjuf de voorbije weken op haar voicemail had ingesproken, wel gehoord, maar ze had beslist om er geen aandacht aan te schenken. Er lag elke dag een enorme berg werk op haar te wachten en daarom had ze de vraag van de juf om een afspraak te regelen voor zich uit gescho-ven. Op dit moment was het geen prioriteit voor Hannah. Er wa-ren mensen die grotere problemen hadden dan een kleuterjuf met een lastig kind. Problemen waar Hannah iets aan kon doen, op voorwaarde dat haar wat tijd werd gegund.

Dat was buiten de juf gerekend die hogere machten had ingeschakeld om Hannah naar de kleuterschool te krijgen. Die ochtend had de directrice van de kleuterschool haar opgebeld met de vraag of ze dringend kon langskomen voor een gesprek met de juf van haar dochter. Roos sloeg en beet kinderen bijna elke dag – feiten waarvan Hannah al op de hoogte was – maar het was de voorbije weken steeds erger geworden. Bovendien was ze koppig en weigerde ze pertinent om deel te nemen aan de activiteiten in de klas. Hannah had met tegenzin beloofd om na schooltijd binnen te wippen. Nu zat ze samen met de kleuterjuf aan een ongemakkelijk klein bankje in de klas van Roos.

Ze draaide zich om naar de plek waar Kobe vakkundig een kast met autootjes leeghaalde. Roos zat in een andere hoek van de klas en tekende op een groot bord. Ze trok kleurige horizontale lijnen waarbij ze zo hard op het krijt drukte dat af en toe een schrille kreet aan het bord ontsnapte en de haren in Hannahs nek recht-op kwamen. De kleuterjuf volgde haar blik en glimlachte.

‘Laat ze maar spelen’, zei ze. ‘Ik ruim het straks wel op.’

Dan vouwde de juf haar handen in elkaar en boog wat naar voren alsof ze er zeker van wilde zijn dat Hannah haar goed kon horen.

‘Er zijn wat problemen met Roos in de klas’, begon ze. ‘Zelfs wanneer we dingen doen die ze prettig vindt, zoals schilderen of knutselen, gaat Roos dwarsliggen. Dan staat ze in een hoekje van de klas en weigert ze om mee te werken. Soms proberen andere kinderen haar bij de groep te betrekken, maar dat brengt haar helemaal van streek. Ik heb afgesproken met de andere kleuters dat

we Roosje met rust laten wanneer ze in haar hoek staat. Dat werkte een tijdje, maar tegenwoordig zit ze vaker alleen dan dat ze met ons meewerkt.’

De juf wierp een blik op het kind dat nu verticale lijnen op het bord trok zodat er een kleurrijk ruitjespatroon ontstond. Ze haalde met een verontschuldigende glimlach haar schouders op.

‘Ik maak me zorgen om uw dochter’, zei ze zonder Hannah aan te kijken. ‘Roos is een intelligent kind en ik heb soms het gevoel...’

Ze keek Hannah een paar seconden aan. Er verscheen een diepe rimpel in haar voorhoofd en ze krabde met haar duim in een groefje van de lessenaar. Haar lichaamstaal maakte duidelijk dat ze zich ongemakkelijk voelde bij dit gesprek. Hannah hield haar lippen op elkaar geklemd en leunde achterover zodat het stoeltje op twee poten balanceerde. Haar armen had ze defensief over de borst geslagen.

‘Het lijkt of Roos om aandacht schreeuwt’, ging de kleuterjuf uiteindelijk verder. ‘Of ze nu de klas op stelten zet of koppig in haar hoek staat, ze weet op dat moment dat er iemand met haar bezig is. Dat ik haar zie staan... Begrijpt u?’

De juf keek verwachtingsvol naar Hannah, maar die moest haar uiterste best doen om niet in een scheldtirade uit te barsten. Het liefst had ze de kleuterjuf bij haar trui gegrepen en over de lessenaar gehaald om te vragen wat ze precies bedoelde met ‘een schreeuw om aandacht’. Was het haar schuld dat Roos onhandelbaar was? Moest zij zich meer bezighouden met haar kind? Of vond ze dat Roos andere tekortkomingen had? ADHD misschien?

Woede en frustratie raasden door Hannah heen en vermoeid legde ze een hand op haar voorhoofd. Ze sloot haar ogen alsof ze aan het nadenken was. Toen ze ze weer opende, keek de kleuterjuf haar met een geschrokken blik aan.

‘Wat wilt u zeggen?’ vroeg ze zo beheerst ze kon. ‘Bedoelt u dat ik Roos te weinig aandacht geef? Of vindt u dat er iets mis is met mijn dochter?’

De juf hield haar blik op de lessenaar gericht en schudde traag het hoofd.

‘Ik weet niet of er iets niet in orde is met Roos. Ik vermoed alleen dat ze niet genoeg aandacht krijgt. Kijk, ik ga heel open zijn met u...’

Ze legde haar handen met de palmen naar boven op de tafel en keek Hannah ernstig aan. ‘Ik ben hier elke dag tot halfzes. Nog geen enkele keer heb ik u gezien om Roos te komen ophalen. Meestal zit ze hier tot de naschoolse opvang is afgelopen. Altijd het laatste kind. Voor sommige kinderen is dat geen probleem, maar Roos...’

Ze ademde diep in. ‘Roos vindt het duidelijk niet prettig.’

Hannah wilde antwoorden, maar de kleuterjuf stak haar vinger op om aan te geven dat ze nog niet uitgepraat was.

‘Dat is niet het enige’, zei ze. ‘Op de grootouderdag was er niemand voor Roos...’

Hannah ademde scherp in om de juf te onderbreken, maar werd weer gestopt met hetzelfde gebaar.

‘Misschien heeft ze geen grootouders meer of wonen ze te ver. Dat is mogelijk. Maar dan willen wij dat graag weten zodat we

erop kunnen inspelen', ging de juf onverstoorbaar verder. 'Jullie kwamen niet langs op de Halloweenocht en ik heb jullie niet gezien op de grote wafelbak die de school onlangs organiseerde.'

De juf rechtte haar rug en nam het gekleurde schriftje dat de hele tijd al voor haar gelegen had, tussen haar vingers.

'En kent u dit? Het is ons heen-en-weerschriftje dat ze thuis moet tonen. Het is niet officieel en de ouders moeten niets ondertekenen of zo, maar...'

Ze sloeg het schriftje open en draaide het zo dat Hannah het kon lezen.

'We schrijven hier niet alleen in hoe het gaat in de klas, maar ook wat de kleuters moeten meebrengen. Gymschoenen bijvoorbeeld, of een snijplank wanneer we koken in de klas. Dit is het schriftje van Roos. Ik vraag me af of u het ooit al hebt gezien.'

De juf voelde blijkbaar dat ze het morele overwicht had, wat haar stem een nijdige ondertoon gaf. Hannah keek naar de gelijnde pagina's en staarde naar het nette, ronde handschrift van de kleuterjuf zonder dat de betekenis van de zinnen tot haar doordrong. Normaal had ze de juf van repliek gediend, maar om een of andere duistere reden kwamen de woorden van de vrouw als een zweep op haar neer en deden ze meer pijn dan ze wou laten merken. Ze voelde zich opgelaten en beschaamd, maar meer nog dan dat, ze voelde zich hondsmoe. Ze wou de kleuterjuf uitleggen wat voor werk ze deed en hoeveel dat van haar vergde. Ze wou vertellen over haar man Koen, die de voorbije maanden continu gewerkt had en amper tijd had voor haar en de kinderen. Ze wou vertellen over haar eigen ouders die er niet meer waren, en hoe dat

kwam. En over de andere grootouders die in Oostende woonden. Maar toen ze haar mond opende, klonk er alleen een zwak gekreun en een diepe zucht. Ze vermande zich en rechtte haar rug.

‘Ik begrijp het.’ Hannahs stem klonk schor en het leek alsof iemand in haar plaats antwoordde. ‘Ik ken dit schriftje niet en ik...’

Boven in haar borstkas voelde ze iets samentrekken dat een harde, pijnlijke bal vormde. Ze legde haar hand op de zere plek, maar het lukte niet om het gevoel weg te slikken. Met een ruk stond ze op en stak ze haar hand uit.

‘Ik begrijp het’, zei ze nogmaals en liep naar het hoekje waar Kobe nog steeds met de auto’s speelde. Ze tilde hem op en riep Roos die meteen naar haar toe kwam en haar handje in dat van Hannah legde. Zo snel ze kon, liep ze met de kinderen de klas uit.

In de auto brak ze. Hoe snel ze ook over haar wangen wreef, de tranen bleven komen. Roos en Kobe zaten muistil op de achterbank. In haar achteruitkijkspiegel zag Hannah hoe ze door de zijramen naar de straten keken waar het intussen donker werd. Haar hart kromp samen als ze de bleke gezichtjes zag. Hoe veel hadden ze begrepen van wat er daarnet was gebeurd? Welk verband zou Roos leggen tussen de kleuterjuf en de tranen van haar mama? Zou ze boos zijn op de juf en het haar nog moeilijker maken?

Hannah beet op haar onderlip tot het pijn deed. Ze moest praten met Koen en samen met hem een oplossing bedenken. Zoals het nu liep, kon het niet langer. Ze was moe. Zo moe dat ze ’s ochtends nog amper de moed kon opbrengen om op te staan en zich aan te kleden. ’s Avonds kwam ze nerveus en opgedraaid thuis en

was ze zo kapot dat ze amper nog zin had om te eten, laat staan om te koken voor Koen en de kinderen. Er waren vaak boterhammen met beleg op tafel gekomen. Of ze was onderweg gestopt om een zak *take away* te kopen. Bovendien was ze zelfs te moe om zich er schuldig over te voelen. Ze viel in slaap voor de televisie en sleepte zich naar bed, maar van zodra ze onder de wol kroop, was ze weer klaarwakker. Wat ze ook probeerde, ze kon de slaap niet vatten. Zowat een uur voor de wekker afliep, dreef ze telkens weg in een droomloze sluimer, zodat ze zich de volgende ochtend nog slechter voelde dan voorheen.

En Koen?

Ze draaide de oprit op, legde de motor stil en leunde met het voorhoofd op het stuur. Koen had het altijd druk. Hij had meer opdrachten dan hij aankon en daar was nu ook nog een tentoonstelling bij gekomen waarvoor hij zogoed als elke avond moest vergaderen. Ze hadden elkaar de voorbije weken amper gezien, laat staan met elkaar gesproken. Ze fronste het voorhoofd en probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst gevrijd hadden. Dat moest al meer dan drie weken geleden zijn, en dan was het nog een vluggertje geweest op een ochtend dat de kinderen wonderlijk lang geslapen hadden.

‘Mama?’ klonk een bezorgd stemmetje op de achterbank. Hannah zette zich recht en glimlachte naar Roos die haar met een frons in haar voorhoofd aankeek.

‘Ik heb honger’, zei het meisje.

Hannah probeerde een glimlach te forceren.

‘Spaghetti?’ vroeg ze. ‘Of liever pizza?’

Roos klikte haar veiligheidsgordel los en kroop naar het stoeltje van Kobe die meteen begon te schateren.

‘Geen pasta en geen pizza’, zei het meisje vastberaden terwijl ze haar broer losmaakte. ‘Ik wil vandaag kip met appelmoes.’ Ze keek Hannah uitdagend aan. ‘En frietjes natuurlijk.’

Twee uur later zakte Hannah zuchtend op de sofa. Ze had niet helemaal aan Roos’ wensen kunnen voldoen, maar uiteindelijk was er iets op tafel gekomen waar ze zich allemaal mee konden verzoenen. En zonder morren waren de kinderen daarna gaan slapen. Met een kort berichtje had Koen haar laten weten dat hij laat thuis zou zijn en dat ze niet op hem moest wachten. Hannah nam de afstandsbediening en begon te zappen. Ze vond echter niets dat haar boeide. Geeuwend zette ze de televisie uit en doofde alle lichten. Dan liep ze naar de badkamer waar ze een bad liet vullen. In het warme water goot ze een flinke scheut van de dure badolie die ze op haar verjaardag gekregen had.

***

Ze wou zich niet losmaken uit de droom waarin alles licht en vrolijk en gelukkig was. Ze rook het versgemaaid gras en voelde hoe de zon haar huid streefde, samen met de liefkozende hand die langzaam over haar rug ging. Zonder iets te zien wist ze dat het haar moeder was die glimlachend achter haar zat. Hannah kromde haar rug om de aanraking beter te kunnen voelen. De telefoon piepte een tweede keer. Zonder haar ogen te openen stak Hannah

haar hand uit en tastte op het nachtkastje. Ze vond de gsm, trok hem naar zich toe en keek met halfgesloten ogen naar het schermpje. Ze zag dat Kevin haar had gebeld en duwde automatisch op het groene telefoontje. Dan liet ze zich in de kussens vallen, sloot haar ogen en luisterde hoe de telefoon overging.

De stem van Kevin klonk ongewoon opgewekt en wakker voor dit vroege uur. Snel wierp Hannah een blik op de wekker. Bijna halfnacht. Vloekend liet ze zich uit bed zakken. Pas dan zag ze dat de kant van Koen onbeslapen was.

‘Hannah?’ hoorde ze Kevin vragen. ‘Heb je het begrepen? Ze hebben gebeld vanuit het ziekenhuis en vragen om langs te komen. Ik kan niet weg, dus ik wilde jou vragen...’

‘Ja, ja’, mompelde Hannah terwijl ze naar de kamer van de kinderen liep. ‘Ik ga er wel langs. Tot straks.’

Kobe en Roos waren allebei wakker, maar hadden blijkbaar afgesproken om stil te zijn. Roos zat op de grond naast Kobes bed en las een boekje voor. Het jongetje keek lachend naar zijn zus terwijl hij hard op zijn duim zoog. Hij kraaide zodra hij Hannah de kamer zag binnenkomen. Ze tilde hem uit bed en ging naast Roos op de grond zitten. Gedrieën lazen ze het boekje uit.

Pas toen ze aan de ontbijttafel zaten, nam Hannah haar gsm en toetste ze het nummer van Koen in. Aan de andere kant klonk een slaperige stem.

‘Hannah? Wat is er? Waarom bel je zo vroeg?’

‘Het is niet vroeg’, zei ze bozer dan ze bedoelde. ‘Waar ben je eigenlijk? En waarom heb je me niets laten weten?’

Er volgde wat gestommel en het geluid van een gordijn dat werd opengeschoven.

‘Ik heb je een bericht gestuurd.’ De zin klonk als een langgestrekte geeuw. ‘Het is gisteren belachelijk laat geworden en ik ben in een hotel blijven slapen. Vandaag moeten we nog doorwerken, maar vanavond ben ik in principe thuis.’

Hannah wilde het uitschreeuwen. Ze wilde hem vertellen wat er de vorige avond op de kleuterschool was gebeurd, maar ze wist dat het weinig zin had. Het zou toch weer op een ruzie uitlopen. Koen zou een paar dagen ijskoud blijven en zij zou het niet kunnen opbrengen om zelf de eerste stap naar verzoening te zetten. Als ze wilde dat er iets veranderde, moest ze het rustig aanpakken.

‘Ik zie je straks’, zei ze mat. Nog voor Koen kon antwoorden drukte ze de telefoon uit. Ze keek op het berichtenscherf. Om drie na middernacht was er inderdaad een sms van Koen binnengelopen. *Blijf hier slapen. Moet morgen vroeg beginnen. x. Koen.* Ze wou de telefoon op de tafel leggen, maar hij gleed uit haar handen en kwam met een luide knal op de stenen vloer terecht. Toen ze hem weer opraapte, zag ze dat het glas gebarsten was. Het scherm bleef zwart, hoe hard ze ook op de knopjes drukte.

Een gevoel van machteloosheid en frustratie be kroop haar, maar Hannah besliste er niet aan toe te geven. Ze keek haar kinderen aan en glimlachte dapper.

‘Dat was papa’, zei ze. ‘Hij is op het werk. En wij gaan nu naar school.’

‘Mama’, zei Roos verbolgen. ‘Kobe kan toch nog niet naar school.’

Ze plantte een zoen op de kruin van haar dochter.

‘Wat ben ik toch dom’, zei ze. ‘Kobe gaat natuurlijk naar de crèche.’

In plaats van Roos aan de schoolpoort af te zetten - zoals ze anders deed - parkeerde ze de wagen en liep ze mee naar het klasje. In de gang greep het meisje Hannahs hand en kneep er stevig in. Ze zag hoe haar dochter de andere kinderen aankeek. Dat deed ze met een blik waarmee ze duidelijk wilde maken dat dit haar mama was. Roos liet haar pas los toen ze voor de kleuterjuf stond.

Hannah bukte zich om haar jasje uit te doen.

‘Ik hoop dat je een leuke dag hebt’, fluisterde ze tegen haar dochter die met gebogen hoofd voor haar stond. ‘Doe gewoon wat ze je vragen. Dat maakt alles veel gemakkelijker.’

Roos haalde haar smalle schouderjes op en keek Hannah een beetje zielig aan.

‘Gebloofd?’ fluisterde Hannah. Dat was een woord dat ze gebruikten wanneer ze een geheim vertelden aan elkaar dat nooit mocht worden doorverteld.

‘Gebloofd’, antwoordde Roos met een klein hoofdknikje.

Hannah stond op en glimlachte naar de juf die nog steeds voor hen stond.

‘Bel me als het niet gaat’, zei ze. ‘Ik heb mijn gsm de hele dag bij me.’

Dan draaide ze zich om en liep de klas uit. Bij de deur zwaaide ze nog snel even naar Roos, die ondertussen bij een paar meisjes

in de poppenkeuken stond. Roos zwaaide snel terug en concentreerde zich dan weer op het spel.

De parking van het UZGent stond eivol en het duurde meer dan een kwartier voor Hannah een parkeerplaats gevonden had. Ze liep het ziekenhuis in en probeerde zich te herinneren of Kevin haar de naam gegeven had van de dokter die de politie had gebeld. Haar collega had gesproken over een kinderarts, een vrouw. Er zat niets anders op dan naar de afdeling te gaan en daar te informeren.

‘Ik heb geen idee over wie u het hebt’, zei de verpleegster van de kinderafdeling. ‘Volgens mij heeft hier niemand de politie gebeld, maar ik vraag het even na. Kunt u een paar minuten wachten?’

Ze verdween in een lokaal achter de balie en begon duidelijk hoorbaar te telefoneren. Hannah leunde met over elkaar geslagen armen tegen de muur en keek verveeld naar de kindertekeningen waarmee de balie was versierd. Kleurrijke mannetjes, meestal met stokjes als armen en benen en vaak versierd met hartjes. ‘Dank aan het verplegend personeel om zo goed voor mij te zorgen’, stond op een van de tekeningen in netjes gedrukte letters.

De verpleegster kwam terug met de boodschap dat geen enkele dokter de politie had gebeld. Was ze zeker dat ze in het Universitair Ziekenhuis moest zijn?

Hannah haalde haar gsm boven en keek een paar seconden naar het gebroken glas. Dan herinnerde ze zich dat ze hem die ochtend had laten vallen. Een eventueel telefoontje van de kleuterjuf zou dus noodgedwongen onbeantwoord blijven. Ze hield het toestel omhoog zodat de verpleegster het kon zien.

‘Ik had een ongelukje met mijn toestel’, zei ze. ‘Is het goed als ik uw telefoon gebruik om het kantoor te bellen?’

Bob De Groof nam de telefoon op.

‘Ik heb geen idee, Hannah’, zei hij toen ze hem vroeg in welk ziekenhuis ze moest zijn. ‘Kevin is er niet. Die had een afspraak.’

‘Afspraak?’ Hannah herinnerde zich niet dat haar collega haar iets verteld had.

‘Een afspraak’, herhaalde Bob. ‘En Charles heeft laten weten dat hij ziek is. *Out* voor de rest van de week.’

Hannah voelde hoe de spieren in haar nek verkrampten. Haar kaakspieren leken zich schrap te zetten en ze moest moeite doen om niet te vloeken.

‘Greet Adriaans wil je trouwens zien’, ging Bob onverstoord verder. Ze hoorde hem van zijn koffie slurpen en hield de hoorn wat verder bij haar oor vandaan. ‘Je moet vandaag nog bij haar langsgaan.’

Greet Adriaans was hun commissaris. Hannah schoot goed op met Greet, maar ze had de laatste weken nagelaten om regelmatig te rapporteren. Hannah zuchtte diep.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ze Bob rondlopen.

‘Ik denk dat je in Jan Palfijn moet zijn’, zei hij. ‘Kevin heeft hier iets op geschreven, maar ik kan het niet zo goed lezen...’

Ze hoorde hem wat mompelen en probeerde haar geduld niet te verliezen.

‘De naam van de dokter is niet leesbaar’, zei Bob. ‘Duit? Devuit? Iets met een d en een t in elk geval. De Wit misschien? Ik weet het niet. Maar je moet in elk geval in Jan Palfijn zijn.’